

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy, ngày 03/12/2022

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1087

“PHẬT PHÁP KHÔNG NGƯỜI GIẢNG TUY TRÍ KHÔNG THỂ HIỂU”

Phật pháp không có người giảng nói thì chúng ta dù có trí cũng không thể hiểu. Phật pháp là “*Ý tại ngôn ngoại*”. Ý ở ngoài lời. Nhà Phật nói: “*Y Kinh giải nghĩa, tam thế Phật oan. Ly Kinh nhất tự, tức đồng Ma thuyết*”. Nếu chúng ta chấp chặt nơi văn tự mà giải nghĩa thì oan cho ba đời đức Phật. Chúng ta rời khỏi Kinh điển thì lời chúng ta nói không khác gì lời của Ma Vương. Lời của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền phải thông qua Tín – Giải – Hành – Chứng.

Người đã từng trồng lúa, trồng rau, những người đã thật làm thì lời họ nói về những công việc đó sẽ thực tế và đáng tin. Hòa Thượng nói: “*Trong Phật pháp, người thật tu, thật học, thật làm thì sự giảng giải của họ sẽ thấu đáo được Phật Kinh*”. Chúng ta học 1200 đề tài, đây là những trích luận từ những bài Kinh của Hòa Thượng giảng, mỗi bài học chúng ta đều cảm thấy như Hòa Thượng đang nhắc chúng ta. Lời của Hòa Thượng là lời của người thật tu, thật học, thật làm, Ngài đã nói được những căn bệnh trầm kha, bệnh nan y của chúng ta.

Chúng ta đọc Phật Kinh, chúng ta cho rằng mình có thể hiểu nhưng đó là cách thấy sai lầm. Chúng ta phải trải qua quá trình thật tu, thật học, thật hành. Nhà Phật gọi đây là: “*Hành Giải tương ưng*”. Cái Hiểu của chúng ta phải song hành với cái Hành. Cái Hành của chúng ta phải song hành với cái Hiểu. Chúng ta chỉ học mà chúng ta không hành thì chúng ta đã sai.

Trong Phật pháp, trước tiên chúng ta phải có niềm tin, sau đó chúng ta phải hiểu, chúng ta phải chứng thực cho cái tin của mình là đúng. Chúng ta hiểu thì chúng ta phải thật làm để chứng thực cho cái hiểu của mình. Khi nghe một người nói về cách trồng đậu thì chúng ta phải thật làm để chúng ta biết cách hiểu của mình đúng hay sai. Có người trồng đậu nhưng để mầm cây hướng xuống lòng đất nên khi hạt nảy mầm thì lá mầm đâm xuống đất còn rễ trôi nên khỏi mặt đất. Nếu chúng ta trồng đậu như vậy thì cây đậu không thể sống. Chúng ta không làm thì chúng

ta sẽ không biết mình hiểu đúng hay sai. Trong Phật pháp rất nhiều người hiểu nhưng không hành nên họ không có kết quả.

Người hiểu mà không hành, trong nhà Phật gọi là: “**Thế trí biện thông**”. Họ giảng cho người khác mạch lạc, hợp tình, hợp lý nhưng nội tâm của họ trống rỗng. Phật pháp là nội học. Thế học là ngoại học, học ở bên ngoài không có chiều sâu của tự tánh. Chúng ta nội học, học có chiều sâu thì chúng ta sẽ khai mở tự tánh của chính mình. Chúng ta hành để chúng ta chứng thực cho cách hiểu của mình là đúng. Chúng ta trồng cây đậu, cây phát triển, kết trái thì đó là chứng thực cho cách hiểu của mình.

Chúng ta trồng dưa nhưng không kết trái thì chúng ta hiểu mình đã làm sai. Chúng ta học Phật, chúng ta tin ở Phật nhưng chúng ta cũng phải tin ở chính mình. Có người cho rằng mình chỉ vĩnh viễn là phàm phu, không thể thành Phật. Chúng ta cho rằng mình không thể làm được việc như người khác. Chúng ta phải tin mình, tin tha. “*Tha*” là người khác. Phật Bồ Tát có năng lực thành Phật Bồ Tát thì chúng ta cũng có năng lực đó. Người khác có năng lực chuyển hóa nội tâm thì chúng ta cũng có năng lực đó. Chúng ta biết sử dụng điện thoại rất thành thạo nhưng chúng ta không biết làm những việc khác. Tôi không có thời gian dùng điện thoại nên tôi thậm chí không biết cài đặt giờ ở điện thoại. Chúng ta không nỗ lực học tập thì khi không còn thời gian thì chúng ta sẽ tiếc nuối. Ngài Lý Bình Nam nói: “***Chúng ta đáng đọa lạc như thế nào vẫn phải đọa lạc như thế đó, đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó!***”.

Chính chúng ta phải là người thay đổi chính mình. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền chỉ để lại Kinh sách cho chúng ta còn chúng ta phải là người thật học. Trước đây, khi tôi còn đi dạy học, một số học viên học hành chênh mảng nên tôi mời một Tiến sĩ nổi tiếng đến dạy cho họ. Sau khi vị Tiến sĩ giảng xong, tôi nói, quan trọng là chúng ta phải tự học nếu Tiến sĩ dạy mà các vị không học thì các vị cũng trở thành lười sĩ. Chúng ta đừng ngồi đó ngưỡng mộ người khác mà chúng ta phải nỗ lực làm. Người làm trọng phu ta cũng có thể làm được trọng phu! Người có thể làm được Phật Bồ Tát thì chúng ta cũng làm được! Chúng ta có đầy đủ các năng lực nhưng chúng ta lười biếng, chênh mảng nên những năng lực này dần bị vùi lấp.

Chúng ta nghe theo sự sai sự của tập khí, phiền não, chúng ta không nghe theo lời răn dạy của Phật Bồ Tát vậy thì chúng ta hết cách cứu. Người thượng căn thượng trí, một nghe ngàn ngộ và người đại ngu, người nghe lời, thật làm thì sẽ có thành tựu. Chúng ta không làm theo lời dạy bảo của người xưa mà chúng ta làm theo vọng tưởng thì chúng ta không thể có thành tựu. Thích Ca Mâu Ni Phật suốt 49 năm giảng Kinh nói pháp, không một ngành ngoi ngoi. Ngài tận tâm

tận lực nhắc đi nhắc lại nhiều lần để chúng sanh có thể khai ngộ. Hòa Thượng gần 70 năm bốn ba khắp nơi giảng Kinh, nói pháp nhưng không có nhiều người nghe theo và thật làm theo lời Ngài.

Hòa Thượng nói: **“Trên Đại Kinh, Đại Luận, Phật nhắc nhở chúng ta, Phật pháp nếu không có người giảng nói thì cho dù chúng ta là người có trí thức thì chúng ta cũng không thể hiểu được. Cho dù là người có trí tuệ, thông minh bậc nhất ở thế gian cũng không có cách nào hiểu, lý giải được ý của Phật. Chúng ta nhất định cần có người giảng nói. Người giảng nói là người có tu, có hành và có chứng. Họ có thể vào được cảnh giới của Phật Bồ Tát”**.

Chúng ta phải chân thật hiểu chứ không phải hiểu theo cách lý giải của người thế gian. Nhiều người hiểu sai ý của Phật Bồ Tát nên họ làm sai. Nhiều người nghe nói phải “*buông xả*” thì họ bỏ nghề nghiệp, bỏ cả gia đình. Một số người tin là năm 2000 là ngày tận thế nên họ tập hợp lại, tích chứa lương thực để cùng niệm Phật. Họ cũng nghe pháp của Hòa Thượng, họ nghe nhưng họ hiểu sai.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta muốn vào được cảnh giới của Phật Bồ Tát không dễ dàng. Chúng ta không học, không thật làm thì đời đời kiếp kiếp chúng ta vẫn phải luân hồi, không thể kết thúc. Sự việc này thật đáng sợ! Người hạ căn, hạ trí thì họ thành thật, thật nghe lời, thật làm. Họ không có vọng tưởng, cũng không có nghi vấn nên họ dễ dàng có thành tựu”**.

Chúng ta không phải bậc thiện căn, thiện trí một nghe ngàn ngộ. Chúng ta cũng không phải người hạ căn, hạ trí.

Pháp sư Cụ Hành không biết chữ, không được học hành nhưng là người thành thật. Ông làm những việc nặng nhọc nhất nhưng trong tâm luôn giữ chặt câu Phật hiệu. Khi vãng sanh ông có thể phát ra lửa tam muội tự tiêu thân xác. Thầy hương đăng là một người rất thật thà, khi mọi người bảo ông mang đèn sáp ra nắng phơi thì ông làm theo. Trời nắng nóng sáp nên chảy hết nên buổi tối mọi người không thấy đường để tụng Kinh. Ông không biết chữ nhưng sau một thời gian tu hành thì ông có thể giảng Kinh, nói pháp, viết văn, làm thơ. Người thợ vá nôi nghe theo lời Hòa Thượng Đệ Nhàn, ông chuyên tâm niệm Phật. Sau ba năm, ông tự tại đứng vãng sanh trong suốt ba ngày. Họ là những người thành thật, thật nghe, thật làm theo nên họ có thành tựu. Chúng ta làm người thông minh, hiểu biết ở thế gian, chúng ta tin vào hiểu biết của mình thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không phải là người thành thật. Hàng ngày, chúng ta nghĩ tưởng xăng bận, vọng tưởng không ngừng”**. Chúng ta dùng tâm phân biệt, chấp trước đối với

giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền nên chúng ta không thể có thành tựu. Những người hạ ngu họ nghe lời, thật làm nên họ có thành tựu. Hòa Thượng nói: “*Người thượng căn, thượng trí hoặc người hạ ngu thì sẽ không mất nhiều thời gian*”. Chúng ta ngàn nghe nhưng không thể có một ngộ. Ngài Lục Tổ Huệ Năng không biết chữ nhưng khi đi qua nhà một người, nghe đó tụng một câu trong “*Kinh Kim Cang*” thì Ngài liền tỉnh ngộ. Chỉ sau một câu Kinh văn, người đang tụng “*Kinh Kim Cang*” ở trong nhà vẫn là phàm phu nhưng Ngài đã từ phàm phu trở thành Thánh Nhân.

Có một vị thủ tướng nói với Hòa Thượng, ông rất kính trọng Phật pháp vì Phật pháp là nội học, trong Phật pháp phải thật làm. Vị thủ tướng đã hơn 80 tuổi, ông đã có tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm sống. Chúng ta không thể dùng tri thức thế gian để hiểu Phật pháp mà chúng ta phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh để hiểu. Chúng ta dùng thế học để hiểu Phật pháp thì chúng ta sẽ hiểu không đúng. Chúng ta đến với Phật là do niềm tin, nhưng nếu chúng ta chỉ tin mà không hiểu thì chúng ta tin một cách mù quáng. Chúng ta phải hiểu để chứng thực cho niềm tin. Chúng ta phải làm để chứng thực cho cách hiểu của mình là đúng. Chúng ta học Phật không phải là mê tín. Lời của Phật dạy không phải là giáo điều mà rất rõ ràng. Người học có thể nghiên cứu, thực chứng thông qua Tín – Giải – Hành – Chứng.

Hòa Thượng nói: “*Năm xưa, Thích Ca Mâu Ni Phật xuất hiện ở thế gian giảng Kinh 49 năm là để những người có căn tánh không cao, không thấp như chúng ta. Khi còn học ở Đài Trung với Lão cư sĩ Lý Bình Nam, Ngài thường nói với tôi, Ngài rất muốn học người căn tánh hạ ngu, học làm một người ngu nhưng Ngài học mãi vẫn không giống!*”. Ngài Lý Bình Nam muốn học làm người ngu là học làm một người thành thật, thật nghe lời, thật làm. Chúng ta học hơn 1000 đề tài nhưng hàng ngày, khi nghe giảng, chúng ta vẫn cảm thấy như mình bị mắng. Nếu chúng ta sống được 100 năm thì chúng ta chỉ có 36.000 ngày, thời gian sống của chúng ta rất ngắn ngủi. Chúng ta luôn tỏ ra về mình là người khôn, điều này rất nguy hiểm vì chúng ta sẽ làm ra điển pháp sai cho người. Hôm trước, chúng ta học “*Thái Thượng Cầm Ủng Thiên*”, Hòa Thượng nhắc, nếu chúng ta làm mất đi pháp thân huệ mạng hay chúng ta “*sát huệ*” của người thì quả báo rất đáng sợ. Chúng ta làm hư đi hình tượng của người học Phật, người học đạo đức Thánh Hiền thì người thế gian nhìn thấy họ sẽ không còn tin vào Phật pháp, tin vào giáo huấn của Thánh Hiền.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!